De Geest der Profetie: de vertoeftijd en de middernachtsroep

Habakuks twee tafelen

Jeff Pippenger
2012-10-14

Een woord ter verduidelijking

Onlangs zijn wij begonnen met de voorbereiding van de transcriptie van Habakkuks Twee Tafelen om die te laten vertalen in de verschillende talen die op onze website vertegenwoordigd zijn. De taak om een gesproken presentatie om te zetten in een geschreven presentatie is aanzienlijk omvangrijker dan men wellicht zou vermoeden wanneer men niet vertrouwd is met alle hindernissen die genomen moeten worden om een gesproken presentatie in een geschreven presentatie om te zetten, samen met de onvermijdelijke moeilijkheden die gepaard gaan met het uiteindelijk vertalen van het materiaal in de verschillende talen op de website. Wij zijn zojuist begonnen met de eindredactie van de eerste van de vijfennegentig presentaties en ik ontdekte nog een andere hindernis die wij eveneens moeten nemen. Die heeft te maken met de voortschrijdende ontwikkeling van deze boodschap vanaf 1989 tot aan onze huidige geschiedenis.

In de presentaties van ongeveer vijftien jaar geleden waren er waarheden die zich nog in hun prille stadium van begrip bevonden. De eerste van die waarheden die ik moet verduidelijken, is de komst van de tweede engel in de Milleritische geschiedenis. Destijds begreep ik dat de tweede engel kwam toen de protestantse kerken hun deuren begonnen te sluiten voor Millers verkondiging van de boodschap van de eerste engel, in samenhang met het einde van het jaar 1843. William Miller werkte met een tijdrekening waarvan hij meende dat die aantoonde dat de jaren van 1843 op 22 maart 1843 begonnen en op 22 maart 1844 eindigden. Hij had gedacht dat de drie profetieën die uiteindelijk op de twee heilige kaarten werden geplaatst, in het jaar 1843 zouden eindigen, en hij geloofde dat dat jaar op 22 maart 1844 eindigde. Hij had op twee punten ongelijk.

De drie profetieën van de 1335 dagen van Daniël twaalf, de 2520 jaren van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig en de 2300 dagen van Daniël acht werden door Miller geacht in maart 1844 te eindigen. De Heer leidde vervolgens Samuel Snow ertoe niet alleen te verstaan dat de profetieën niet in 1843, maar in 1844 eindigden; maar Snow begon ook de Karaitische tijdrekening toe te passen, hetgeen niet de tijdsbepaling was waarvan Miller zich had bediend. Miller had de rabbijnse/equinox-gebaseerde tijdrekening gebruikt, die het jaar baseerde op lente tot lente.

Toen wij de Twee Tafelen van Habakuk presenteerden, hadden wij deze historische werkelijkheid niet begrepen en gebruikten wij Millers ervaring om 22 maart 1844 aan te wijzen als de komst van de tweede en het begin van de vertoeftijd. Ik begreep, en begrijp nog steeds, dat de komst van die engel overeenkwam met het moment waarop de protestanten Millers boodschap van de eerste engel verwierpen, en de volgende passage was mijn referentiepunt.

> “In juni 1842 gaf de heer Miller zijn tweede reeks lezingen in de Casco Street Church te Portland. Ik achtte het een groot voorrecht deze lezingen bij te wonen; want ik was ten prooi gevallen aan ontmoedigingen en voelde mij niet bereid mijn Heiland te ontmoeten. Deze tweede reeks verwekte in de stad veel grotere opschudding dan de eerste. Op enkele uitzonderingen na sloten de verschillende denominaties de deuren van hun kerken voor de heer Miller. Vele toespraken vanaf de onderscheiden kansels trachtten de vermeende fanatieke dwalingen van de spreker aan de kaak te stellen; maar menigten bezorgde toehoorders woonden zijn bijeenkomsten bij, en velen konden het gebouw niet binnengaan. De gemeenten waren ongewoon stil en aandachtig.” Life Sketches, 27.

Ik begreep dat het sluiten van de deuren voor Millers boodschap het begin markeerde van de verwerping van de eerste engel, en in overeenstemming met Millers begrip van de rabbijnse/op de equinox gebaseerde tijdrekening nam ik aan dat 22 maart 1844 het einde van 1843 markeerde. Millers presentatie in Portland in juni 1842 is in werkelijkheid een wegmerk dat een voortschrijdende verwerping aanduidt die uiteindelijk op 18 april 1844 werd voltooid, maar ten tijde van de presentaties hadden wij Samuel Snows toepassing van de Karaïtische tijdrekening nog niet onderkend.

Bij het redigeren van de eerste presentatie begon ik in te zien dat wat destijds werd vastgelegd, in strijd lijkt te zijn met wat wij nu onderwijzen. Dat is zo, en toch ook niet. Het is eenvoudigweg een nadruk op de geleidelijke komst van de tweede engel, en tevens een illustratie van de geleidelijke ontsluiting van deze boodschap, zoals dat ook het geval was in de Milleritische geschiedenis. Deze verduidelijkende aantekening zou gericht moeten zijn tot hen die gestruikeld zijn over onze identificatie van 19 april 1844 als de eerste Milleritische teleurstelling en over wat in het verleden werd onderwezen.

> „De eerste en tweede boodschap werden in 1843 en 1844 gegeven, en wij leven nu onder de verkondiging van de derde; maar alle drie de boodschappen moeten nog steeds worden verkondigd. Het is nu even noodzakelijk als ooit tevoren dat zij worden herhaald aan hen die naar de waarheid zoeken. Met pen en stem moeten wij de verkondiging doen weerklinken, waarbij wij hun volgorde tonen en de toepassing van de profetieën die ons brengen tot de boodschap van de derde engel. Er kan geen derde zijn zonder de eerste en de tweede. Deze boodschappen moeten wij aan de wereld geven in publicaties, in toespraken, waarbij wij in de lijn van de profetische geschiedenis de dingen tonen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn.” Selected Messages, boek 2, 104.

Habakuks Twee Tafelen 2 van 95

Het begrijpen van de Milleritische Kalender en de Tijd van Vertoeven

In onze laatste presentatie rees de vraag hoe 22 oktober 1844 de tiende dag van de zevende maand kan zijn, indien 22 maart 1844 de eerste dag van de eerste maand is. De Millerieten begrepen in maart 1844 verkeerd wat zij voor het einde van 1843 hielden. Na die teleurstelling onderzochten zij de bijbelse tijdrekening opnieuw. Dit wordt uiteengezet in het boek van Gerhard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, in het bijzonder op de bladzijden

89 en 92. Toen zij meenden dat 1843 was geëindigd, heroverwogen zij twee onderdelen van hun tijdsbegrip: de overgang van 1843 naar 1844, en de dagen die het begin en het einde van de jaren markeren, zodat zij de tiende dag van de zevende maand konden berekenen.

Ik benadruk vaak dat de periode van 22 maart tot 22 oktober zeven maanden omvat. Ik suggereer niet dat dit de Zevende-Maandbeweging is, maar het is opmerkelijk dat de Millerieten geloofden dat 22 maart betekenisvol was, en het is een nuttig mentaal ijkpunt—zeven maanden later brengt u bij 22 oktober. Dit is een feit.

De teleurstelling en de vertoefperiode waren geen vervullingen van een tijdsprofetie, maar veeleer het gevolg van een misverstand van de Millerieten. Hun misverstand vervulde de vertoefperiode en de teleurstelling; er was geen specifieke profetie die stelde dat de vertoefperiode op een bepaald moment zou beginnen. Hun overtuiging dat 1843 op 22 maart 1844 was verstreken, bracht de teleurstelling teweeg.

Damsteegt zegt:

> Hoewel de Karaïtische tijdrekening, die het einde van het Joodse jaar aangaf bij nieuwe maan op 17 april 1844, in de voornaamste Milleritische periodieken de voorkeur genoot, zag de meerderheid der gelovigen uit naar 21 maart 1844 als de tijd van Christus' wederkomst. Buiten de Milleritische beweging was 21 maart algemeen bekend, en er bestond op die datum een zeer wijdverbreide verwachting van een algehele ineenstorting van het gehele stelsel van het adventisme.

Wij hebben gisteren gelezen dat Miller die datum verwachtte. De meerderheid van de Millerieten zag uit naar die datum, en zelfs hun tegenstanders wisten dit en hielden die in het oog als bewijs dat de Millerieten onjuist waren. Dit was het gangbare begrip. Nadat die datum voorbij was gegaan, begonnen zij de tijdsprofetieën nauwkeuriger te onderzoeken, wat hen leidde tot 22 oktober 1844. Dit verschaft een referentiepunt voor de vraag die gisteren opkwam.

De Verwijltijd en Ellen Whites Eerste Visioen

Vandaag wil ik meer tijd besteden aan de vertoefperiode. Dit is belangrijk omdat wij te maken hebben met het eerste visioen van Ellen White, waarin zij zegt dat het heldere licht aan het begin van het pad naar de hemel de Middernachtsroep was, en dat, als men dat licht loochent, men van het pad naar de hemel afvalt. Ik probeer aan te tonen dat de Middernachtsroep in haar visioen de gehele geschiedenis van de boodschap van de tweede engel omvat.

Persoonlijk heb ik er geen moeite mee te zeggen dat de Middernachtsroep in dat visioen, die zich aan het begin van het pad bevindt en onderweg overal licht verspreidt, de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot 1844 vertegenwoordigt. De dynamiek van die geschiedenis moet juist worden begrepen. De vervulling van de Middernachtsroep zelf vond plaats van 12 tot en met 17 augustus, toen de boodschap op de kampbijeenkomst te Exeter werd gebracht, en vervolgens droegen zij de boodschap gedurende ongeveer twee maanden uit—september en oktober, twee maanden en vijf dagen. Vóór 22 oktober bereidden zij zich voor op de terugkeer van de Heer. Deze periode van twee maanden is de geschiedenis van de Middernachtsroep. Men kan deze periode

echter niet begrijpen zonder de stappen te verstaan die ertoe hebben geleid. Voor mij is de Middernachtsroep, meer in het bijzonder, de geschiedenis van de vertoeftijd, die voortduurt tot en met 22 oktober 1844.

Het lokaliseren van de boodschappen van de drie engelen

Hier volgt de geschiedenis van 1840 tot 1844. Er zijn verscheidene passages in de Geest der Profetie waarin zuster White ons zegt dat wij moeten weten waar wij de boodschappen moeten plaatsen. Wanneer u begint de boodschappen te plaatsen, beseft u dat alle boodschappen op een bepaald tijdstip aankomen en daarna met kracht worden bekleed.

De Eerste Engel komt in 1798 aan ten tijde van het einde, wanneer het boek Daniël wordt ontsloten en er een toeneming van kennis is. De boodschap van de Eerste Engel wordt bekrachtigd op 11 augustus 1840, wanneer het jaar-dagbeginsel voor de gehele wereld wordt bevestigd, waardoor de Engel van Openbaring 10 neerdaalt, wat de bekrachtiging van de boodschap van de Eerste Engel symboliseert.

De tweede engel verschijnt in juni 1842. Wij lazen gisteren dat de heer Miller in juni 1842 zijn tweede reeks voordrachten gaf in de kerk aan Casco Street. Op enkele uitzonderingen na sloten de protestantse kerken hun deuren. Aldus komt in juni 1842 de boodschap van de tweede engel, want wanneer een protestantse kerk haar deur sluit voor de boodschap van de eerste engel, wordt zij een deel van Babylon. De boodschap van de tweede engel is een oproep om uit Babylon uit te gaan. Zij is progressief.

Zuster White zegt ons dat, hoewel de protestanten in juni 1842 begonnen hun deuren te sluiten, de oproep om uit Babylon uit te gaan — de inhoud van de boodschap van de tweede engel — in werkelijkheid pas in de zomer van 1844 begon.

De boodschap van de tweede engel komt in juni 1842 en wordt bekrachtigd met de boodschap van de Middernachtsroep, 12–17 augustus 1844, op de kampbijeenkomst te Exeter.

De derde engel arriveert op 22 oktober 1844, omdat op die dag de weg naar het Allerheiligste wordt geopend, waar mensen kunnen verstaan dat Christus nu de Hogepriester is in het Allerheiligste. Daar wordt de ark van het verbond herkend, en in de ark bevinden zich de Tien Geboden. Toen zuster White in het Allerheiligste werd opgenomen en de Tien Geboden aanschouwde, zag zij dat het sabbatsgebod boven de andere straalde, waarmee de betekenis van de sabbat in de boodschap van de derde engel werd gemarkeerd. Het zal een beproeving zijn inzake sabbat of zondag. Op 22 oktober 1844 arriveert de inhoud van de boodschap van de derde engel.

Een kenmerk van alle drie boodschappen is dat, toen de boodschap van de eerste engel in 1798 kwam, niemand haar begreep. De Heer verwekte William Miller om de boodschapper van de eerste engel te zijn, maar pas in 1818 — twintig jaar later — begon Miller de boodschap te begrijpen. De boodschap komt, maar het kost tijd voordat Gods volk haar herkent, en dan wordt zij met kracht bekleed.

De boodschap van de tweede engel komt in juni 1842, maar geen van de Millerieten begon in 1842 de protestantse kerken Babylon te noemen. Zij herkenden dit nog niet. Pas in de zomer van 1844 begonnen zij dit te onderkennen en mensen uit de kerken te roepen. De boodschap komt, daarna wordt zij begrepen, en vervolgens wordt zij bekrachtigd.

Op 22 oktober 1844, toen Hiram Edson zijn visioen had van Christus Die Zich verplaatste van het Heilige naar het Allerheiligste, ontvingen zij enig licht over de verandering in Christus' bediening. Maar op 23 oktober 1844 was Hiram Edson niet in staat een artikel te schrijven of een preek te houden over de zondag als het merkteken van het beest. Zij begrepen de boodschap van de derde engel pas na die periode.

De boodschap van de derde engel wordt, zoals zevendedagsadventisten weten, bekrachtigd wanneer de vierde engel van Openbaring 18 zich daarbij voegt. Voor hen die dit via LiveStreaming bekijken, of later op dvd's, bestaat wellicht de neiging om te redetwisten over het tijdstip waarop de vierde engel zich op 11 september 2001 bij de derde voegde. Op dit punt voeren wij daarover geen betoog, maar wij ontkennen het evenmin: de vierde engel voegt zich bij de derde engel wanneer de Twin Towers neerstorten, en hier wordt de boodschap van de derde engel bekrachtigd.

Alle drie de boodschappen van de engelen hebben deze kenmerken: zij komen, worden begrepen en worden vervolgens bekrachtigd.

De twee sluitingen van de deur en de reinigingen van de tempel

In juni 1842 begon een deur zich te sluiten, gekenmerkt door het feit dat de protestantse kerken hun deuren sloten voor de boodschap van de eerste engel. Aan het begin van deze geschiedenis zien wij een deur die zich sluit, en aan het einde van deze geschiedenis — de geschiedenis van de tweede engel — sluit de deur zich opnieuw: de deur naar het Allerheiligste, de deur in de gelijkenis van de tien maagden.

Deze twee sluitingen van de deur zijn belangrijk om op te merken, vooral als u zich gaat bezighouden met de twee reinigingen van de tempel. Christus reinigde de tempel tweemaal toen Hij op aarde was, en Zuster White zegt ons dat er aan het einde van de wereld twee reinigingen van de tempel zullen zijn, evenals in de tijd van de Millerieten. De reinigingen van de tempel in de tijd van de Millerieten kunnen worden gemarkeerd bij het sluiten van de deur in juni 1842—de eerste deur van de tempel, het protestantisme—en bij de tweede reiniging van de tempel, wanneer de tempelreiniging van de Millerieten voltooid is.

Wij zullen de vertoefperiode bezien. In deze geschiedenis van de Tweede Engel vangt de vertoefperiode aan op 22 maart 1844 en wordt zij aan weerszijden begrensd door twee tempelreinigingen. Dat is de boodschap van de Tweede Engel.

Dit is ook het verhaal van Gideon. Er waren twee reinigingen in het verhaal van Gideon, wat een van de symbolen is van de twee tempelreinigingen en de boodschap van de tweede engel.

De Vertoeftijd en de Middernachtsroep in de Profetie

Laten wij onze studie beginnen met een citaat uit Spiritual Gifts, deel 1, bladzijden 195–196. Wij bezien de vertragende tijd om het verband ervan met de Middernachtsroep te begrijpen, want wij willen het licht van de Middernachtsroep niet verwerpen; indien wij dat doen, vallen wij van het pad af naar de goddeloze wereld beneden.

Engelen werden gezonden om de machtige engel uit de hemel te hulp te komen, en ik hoorde stemmen die schenen overal te klinken: „Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen deelhebbers wordt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen; want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft aan haar ongerechtigheden gedacht." Deze boodschap scheen een toevoeging te zijn aan de derde boodschap" — Hier citeerde zij zojuist Openbaring 18:4: „Gaat uit van haar, mijn volk, ..." En zij zegt: „Deze boodschap scheen een toevoeging te zijn aan de derde [Engelen]boodschap en voegde zich daarbij, zoals de middernachtsroep zich in 1844 bij de boodschap van de tweede engel voegde."

De boodschap van de tweede engel komt in juni 1842, en de Middernachtsroep voegt zich daarbij in augustus 1844. Deze uitstorting van de Geest op deze boodschap — de oproep om uit Babylon uit te gaan — is de geschiedenis die Zuster White gebruikt om de geschiedenis van 11 september 2001 te beschrijven, wanneer de boodschap van de derde engel wordt vergezeld door de vierde engel. De vierde engel is het moment waarop de Machtige Engel van Openbaring 18 neerdaalt.

„Deze boodschap scheen een aanvulling op de derde boodschap te zijn en zich daarmee te verenigen, zoals de middernachtsroep zich in 1844 met de boodschap van de tweede engel verenigde. De heerlijkheid van God rustte op de geduldige, wachtende heiligen" — Op wie rustte de heerlijkheid van God? Op de geduldige — wat? Wachtende. De geduldige, wachtende heiligen. Goed? De wachtende heiligen; want wij bevinden ons nu in die geschiedenis waarin de profetie zegt: „Welzalig is hij die verwacht en komt tot de 1335. Al vertoeft het gezicht, verbeid het." De mensen die de uitstorting van de Heilige Geest zullen ontvangen, zijn de wachtende heiligen.

„De heerlijkheid van God rustte op de geduldige, wachtende heiligen, en zij gaven onbevreesd de laatste plechtige waarschuwing, waarbij zij de val van Babylon verkondigden en Gods volk opriepen uit haar uit te gaan, opdat het haar vreselijk oordeel zou ontkomen." — Uiteraard betreft dit onze tijd; maar de wachtende heiligen in onze tijd worden voorafgebeeld door de wachtende heiligen in de Milleritische geschiedenis die wij bezien.

Het licht dat op de wachtenden werd uitgestort, drong overal door, en allen die in de kerken enig licht hadden, die de drie boodschappen niet hadden gehoord en verworpen, gaven gehoor aan de roep en verlieten de gevallen kerken." — Dit is het „Gaat uit van haar, Mijn volk!" Dit spreekt over hen die in onze tijd uit de kerken van Babylon uitgaan zodra de Zondagswet in de Verenigde Staten wordt ingevoerd. Zij zijn de gevallen kerken, de kerken van Babylon.

„Velen waren tot de jaren van verantwoordelijkheid gekomen sinds deze boodschappen waren gegeven, en het licht scheen op hen, en hun was het voorrecht verleend het leven of de dood te kiezen." — Nu zegt zij dat er heden ten dage in de protestantse kerken mensen zijn die sinds 22 oktober 1844 tot de leeftijd van verantwoordelijkheid zijn gekomen; en dit is zo. De mensen in de protestantse kerken van heden waren niet in leven toen de boodschap van de Derde Engel in de

Milleritische geschiedenis kwam. Zij worden niet verantwoordelijk gehouden voor de verwerping waaraan de protestantse kerken zich in hun tijdsperiode schuldig maakten, en dit is een belangrijk punt om op te merken als men ooit bestudeert hoe de geschiedenis van Christus het einde van de wereld illustreert; want technisch gezien had Jeruzalem, profetisch gesproken, in AD34 vernietigd kunnen en behoren te worden.

Van de 2300 jaren die in Daniël 8 en Daniël 9 zijn aangeduid, waren 490 jaren van genadetijd voor de Joden afgesneden. Die 490 jaren eindigden in 34 n.Chr. met de steniging van Stefanus. Op dat moment moest Jeruzalem, profetisch gezien, worden verwoest, maar het werd pas in 70 verwoest. In De grote strijd zegt zuster White hetzelfde over die geschiedenis. Zij zegt dat er kinderen en anderen waren die vóór 34 de boodschap van Christus en de discipelen niet hadden gehoord, en dat God hun in Zijn barmhartigheid tijd gaf om met de boodschap te worden geconfronteerd vóór de verwoesting van Jeruzalem. Zij duidt, evenals Christus, de verwoesting van Jeruzalem aan als een illustratie van het einde van de wereld.

Die geschiedenis is een voorafschaduwing van juist de geschiedenis waarover zij spreekt. Wanneer de Zondagswet naar de Verenigde Staten komt en de boodschap eindelijk tot de gevallen kerken gaat, zullen Gods kinderen die zich nu in Babylon bevinden niet verantwoordelijk worden gehouden voor de verwerping waaraan hun kerken of voorouders in de 19e eeuw schuldig waren.

> Velen waren tot de jaren van verantwoordelijkheid gekomen sinds deze boodschappen waren gegeven, en het licht scheen op hen, en hun werd het voorrecht geschonken het leven of de dood te kiezen. Sommigen kozen het leven en schaarden zich aan de zijde van hen die hun Heer verwachtten en al Zijn geboden onderhielden. De derde boodschap moest haar werk doen; allen moesten daarop beproefd worden, en de kostbaren moesten uit de godsdienstige lichamen worden uitgeroepen. Een dwingende kracht brengt de oprechten in beweging, terwijl de openbaring van de kracht Gods verwanten en vrienden in vrees en terughouding houdt, zodat zij het niet durven, noch de macht hebben, hen te hinderen die het werk van de Geest Gods op zich voelen. De laatste oproep bereikt zelfs de arme slaven, en de godvruchtigen onder hen storten met nederige woorden hun liederen van uitbundige vreugde uit bij het vooruitzicht van hun gelukkige bevrijding, en hun meesters kunnen hen niet tegenhouden; want vrees en verbazing houden hen stil. Machtige wonderen worden verricht, de zieken worden genezen, en tekenen en wonderen volgen de gelovigen. God is in het werk, en iedere heilige, onbevreesd voor de gevolgen, volgt de overtuiging van zijn eigen geweten en verenigt zich met hen die al de geboden Gods onderhouden; en met kracht verkondigen zij de derde boodschap alom. Ik zag dat de derde boodschap zou eindigen met een macht en sterkte die verre die van de middernachtsroep te boven gingen.

In deze twee alinea's is dit de tweede keer dat zij onze geschiedenis bij de Zondagswet aan het einde van de wereld vergelijkt met de geschiedenis van de Middernachtsroep. De eerste keer zegt zij dat de Machtige Engel van Openbaring 18 zich bij de Derde Engel voegt, zoals de Middernachtsroep zich bij de Tweede Engel voegde. Hoewel zij de geschiedenis van de crisis van de Zondagswet behandelt, gebruikt zij duidelijk de geschiedenis van de Tweede Engel als referentiepunt. Het zijn parallelle geschiedenissen.

> Dienaren van God, bekleed met kracht uit den hoge, met hun gezichten verlicht en stralend van heilige toewijding, trokken uit om hun werk te volbrengen en de boodschap uit de hemel te verkondigen. Zielen die verspreid waren door alle godsdienstige gemeenschappen heen, gaven gehoor aan de roep, en de kostbaren werden met spoed uit de ten dode opgeschreven kerken geleid, zoals Lot uit Sodom werd weggevoerd vóór haar verwoesting.

Wanneer het gaat om de oproep om uit Babylon uit te gaan, hetzij aan het einde van de wereld, hetzij in de boodschap van de tweede engel, is Lot een symbool van die geschiedenis en van de verwoesting van Sodom.

Als u Daniël 11 juist begrijpt, trekt in vers 41 de koning van het noorden het heerlijke land binnen en velen worden ten val gebracht, maar „dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom, Moab en het voornaamste der kinderen Ammons." Moab en Ammon zijn de kinderen van Lots twee dochters. Lots gezin vertegenwoordigt hen die aan de hand van het pausdom ontkomen ten tijde van de crisis van de zondagswet.

Zuster White gebruikt deze symboliek. De gevallen kerken worden voorgesteld door Lot, en de kostbaren werden haastig uit de ten dode opgeschreven kerken geleid, zoals Lot uit Sodom werd weggevoerd vóór haar verwoesting. Gods volk werd toegerust en gesterkt door de voortreffelijke heerlijkheid die in rijke overvloed op hen neerdaalde, om hen voor te bereiden de ure der verzoeking te doorstaan. Overal werd een menigte van stemmen gehoord, die zeiden: "Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren."

Terwijl zij spreekt over de uitroeping uit Babylon aan het einde van de wereld, gebruikt zij de geschiedenis van de boodschap van de tweede engel in de Milleritische periode om die roeping te beschrijven. De boodschap van de tweede engel is een oproep om uit Babylon weg te trekken, en deze geschiedenis is een type van de geschiedenis van de crisis van de zondagswet.

Een van de Bijbelse verwijzingen die Ellen White gebruikt om deze geschiedenis te beschrijven, is het verhaal van Sodom en Gomorra. Wij zullen lezen uit Genesis 19:1-11, dat deel uitmaakt van het verhaal van Lot.

> En er kwamen in de avond twee engelen te Sodom; en Lot zat in de poort van Sodom; en toen Lot hen zag, stond hij op hun tegemoet, en hij boog zich met het aangezicht ter aarde. En hij zei: Zie toch, mijn heren, wijkt toch af naar het huis van uw knecht, en overnacht daar, en was uw voeten; daarna zult gij vroeg opstaan en uw weg vervolgen. Maar zij zeiden: Neen, wij zullen de nacht op straat doorbrengen. En hij drong sterk bij hen aan; toen weken zij af naar hem en kwamen zijn huis binnen. En hij bereidde hun een maaltijd, en bakte ongezuurde broden, en zij aten. Maar eer zij zich te ruste gelegd hadden, omsingelden de mannen van de stad, de mannen van Sodom, het huis, zowel jong als oud, al het volk uit alle hoeken. En zij riepen Lot en zeiden tot hem: Waar zijn de mannen die deze nacht tot u gekomen zijn? Breng hen naar buiten tot ons, opdat wij hen kennen. Toen ging Lot tot hen uit in de deuropening en sloot de deur achter zich. En hij zei: Ik bid u, broeders, handelt toch niet zo goddeloos. Zie toch, ik heb twee dochters die geen man bekend hebben; laat mij hen toch naar buiten tot u brengen, en doet met haar wat goed is in uw ogen; alleen doet deze mannen niets, want daarom

> zijn zij onder de schaduw van mijn dak gekomen. Maar zij zeiden: Ga opzij. En zij zeiden verder: Deze ene is als vreemdeling komen wonen, en nu wil hij rechter spelen! Nu zullen wij u erger behandelen dan hen. En zij drongen hevig aan op die man, op Lot, en kwamen naderbij om de deur open te breken. Maar de mannen staken hun hand uit, trokken Lot bij zich in huis en sloten de deur. En zij sloegen de mannen die aan de deur van het huis waren met blindheid, klein en groot, zodat zij zich afmatten om de deur te vinden.

Voortschrijdende Beproeving en de Vertoevende Tijd

Zuster White spreekt over een voortschrijdend beproevingsproces in de tijd van Christus en in de tijd van de Millerieten, en illustreert daarmee een voortschrijdend beproevingsproces voor ons. In Early Writings, pagina 259, zegt zij:

> „Zij die de boodschap van Johannes de Doper niet wilden aannemen, konden geen baat vinden bij de leringen van Jezus; evenmin konden zij baat vinden bij de bediening van Christus in het hemelse Heiligdom." Vervolgens zegt zij: „Zij die de boodschap van de eerste engel niet aannamen, konden geen baat vinden bij de boodschap van de tweede engel; evenmin konden zij baat vinden bij de middernachtsroep."

In die passage in Early Writings, 259, wanneer de deur gesloten is in de tijd van Christus, verkeren de Joden in volkomen duisternis, blindheid.

De Milleritische geschiedenis van de Tweede Engel is de geschiedenis van Lot. De twee engelen komen de stad binnen (juni 1842), de boodschap van de Tweede Engel arriveert, en Lot laat hen die nacht bij zich overnachten (de Vertoeftijd). Er is een oordeel, en vervolgens sluit zich een deur (22 oktober 1844).

Wij zullen nog een andere bijbelse geschiedenis bezien waarin een tijd van vertoeven overeenkomt met de Milleritische geschiedenis, voordat wij dit samenbrengen.

Mozes, het Heiligdom en de Vertoeftijd

De volgende geschiedenis betreft Mozes die onderricht ontvangt aangaande de bouw van het heiligdom en de Wet.

> Op de zevende dag, die de sabbat was, werd Mozes geroepen om op te klimmen in de wolk. De dichte wolk opende zich voor de ogen van heel Israël, en de heerlijkheid des Heren brak door als een verterend vuur. „En Mozes ging midden in de wolk, en klom op de berg; en Mozes was op de berg veertig dagen en veertig nachten." Patriarchen en Profeten, 313, 314.

Het verblijf van veertig dagen op de berg omvatte niet de zes dagen van voorbereiding.

Gedurende deze geschiedenis bracht Mozes 46 dagen door met het ontvangen van instructies voor de bouw van de tempel, parallel aan de 46 jaren van 1798 tot 1844 waarin de Heer de Milleritische tempel oprichtte, en aan de 46 jaren van Herodes' herbouw van de tempel, vermeld in Johannes 2:20, evenals aan de 46 chromosomen van de menselijke tempel. Gedurende de zes dagen was Jozua bij Mozes, en samen aten zij manna en dronken zij uit de beek die van de berg afdaalde.

Jozua ging niet met Mozes de wolk binnen, maar bleef buiten, dagelijks etend en drinkend terwijl hij op de terugkeer van Mozes wachtte, terwijl Mozes gedurende de veertig dagen vastte.

Tijdens zijn verblijf op de berg ontving Mozes aanwijzingen voor de bouw van een heiligdom waarin de goddelijke tegenwoordigheid op bijzondere wijze geopenbaard zou worden. ‘En zij zullen Mij een heiligdom maken, opdat Ik in hun midden wonen zal’ (Exodus 25:8), luidde het bevel van God.

Hier vinden wij het getal 46 in verband gebracht met de bouw van het heiligdom.

Wij zullen uit Exodus lezen en in dit verhaal een vertoeftijd opmerken, daar deze een voorafschaduwing is van de vertoeftijd in de tijd van Christus, van de Millerieten en aan het einde van de wereld. De vertoeftijd brengt de omstandigheden voort die het mogelijk maken dat de Middernachtsroep wordt verkondigd en twee klassen van aanbidders voortbrengt. Zonder de vertoeftijd zouden de krachten die in die geschiedenis werkzaam zijn niet aanwezig zijn voor hetgeen de Heere bij de Middernachtsroep wil volbrengen. Wij moeten inzien wat de vertoeftijd voorstelt.

> En Hij zei tot Mozes: Klim op tot de Heere, gij, en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël; en buigt u van verre neer. . . . En Mozes nam de helft van het bloed en deed het in bekkens; en de andere helft van het bloed sprengde hij op het altaar. En hij nam het boek van het verbond en las het voor de oren van het volk; en zij zeiden: Alles wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzaam zijn. Toen nam Mozes het bloed en sprengde het op het volk, en zei: Zie, het bloed van het verbond, dat de Heere met u gesloten heeft overeenkomstig al deze woorden. Exodus 24:1, 6-8.

Deze periode van 46 dagen, deze tijd van vertoeven, is de tijd waarin de Heer een verbond aangaat met een volk.

Ging de Heer in deze geschiedenis een verbond aan met de Millerieten? Ja.

Is Hij ten tijde van Christus met de christelijke kerk op Pinksteren een verbond aangegaan? Ja.

Deze tijd van vertoeven is dus een van de merktekenen van de Heer die met een volk in een verbond treedt.

> En de HEERE zeide tot Mozes: Klim op tot Mij op de berg, en blijf daar; en Ik zal u stenen tafelen geven, en een wet, en geboden, die Ik geschreven heb, opdat gij hun die zoudt leren. Toen stond Mozes op, met Jozua, zijn dienaar; en Mozes klom op de berg Gods. En hij zeide tot de oudsten: Blijft gij hier op ons wachten, totdat wij tot u terugkeren; en zie, Aäron en Hur zijn bij u; wie enige zaak te doen heeft, late hij tot hen komen. En Mozes klom op de berg, en een wolk bedekte de berg. En de heerlijkheid des HEEREN rustte op de berg Sinaï, en de wolk bedekte hem zes dagen; en op de zevende dag riep Hij Mozes uit het midden van de wolk. En het aanzien van de heerlijkheid des HEEREN was als een verterend vuur op de top van de berg, voor de ogen der kinderen Israëls. En Mozes ging midden in de wolk, en klom op de berg; en Mozes was op de berg veertig dagen en veertig nachten. Exodus 24:12-18.

In de geschiedenis van Mozes zien wij een tijd van vertoeven. Gedurende deze tijd symboliseren de twee tafelen het verbond, en de Heere treedt in het verbond en geeft Mozes aanwijzingen voor de bouw van de tempel.

Van 1798 tot 1844, gedurende die 46 jaren, richtte de Heer de Milleritische tempel op, opdat Hij met het moderne Israël in verbond zou kunnen treden.

De periode waarover wij zojuist lazen met Mozes en de verwijlperiode van de zeventig oudsten wordt in de Bijbelse geschiedenis Pinksteren genoemd—vijftig dagen na het Pascha. De Heere gebood Israël om Pinksteren voor eeuwig te gedenken. In het Nieuwe Testament vormt Pinksteren een centraal punt voor de vroegchristelijke kerk, ter gedachtenis aan juist deze geschiedenis. Wij vinden dezelfde bestanddelen bij Pinksteren in de tijd van Christus, in de geschiedenis van de Millerieten, en deze bestanddelen zullen aan het einde van de wereld worden herhaald.

Pinksteren en de wachttijd in het Nieuwe Testament

Laten wij Pinksteren bezien vanuit Lukas 24:44-52, tijdens het verhaal van de weg naar Emmaüs.

Eerder in Lukas vragen de twee discipelen die met Jezus wandelen Hem bij hen te vertoeven. De Bijbel gebruikt het woord „vertoeven". Daar wordt een tijd van vertoeven aangeduid, maar wij willen in dezezelfde geschiedenis een andere tijd van vertoeven aanwijzen.

> En Hij [Jezus] zei tot hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, namelijk dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes, en in de profeten, en in de psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften zouden verstaan. En Hij zei tot hen: Aldus is er geschreven, en aldus moest de Christus lijden en op de derde dag uit de doden opstaan; en dat bekering en vergeving van zonden in Zijn naam gepredikt moesten worden onder alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. En gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij met kracht uit den hoge bekleed zult worden.

De vertoeftijd wordt gekenmerkt door het bevel in Jeruzalem te vertoeven om kracht te ontvangen. Hier vindt voor de Millerieten de bekrachtiging van de boodschap plaats.

Vertoeven betekent wachten. „Zalig is hij die wacht." Waarop? Op de bekrachtiging.

U kunt de bekrachtiging van de Middernachtsroep niet juist begrijpen, tenzij u de vertoeftijd begrijpt, waarin hun geboden wordt op die kracht te wachten. Zij maakt deel uit van het verhaal. Opdat het licht dat achter u is opgericht, blijvend moge schijnen, moet u de gehele geschiedenis begrijpen.

Misschien ziet u nog niet waar dit heen gaat, maar morgen zal het duidelijk worden.

De drie profetieën en de vertoeftijd

Drie profetieën brachten de Millerieten tot een misvatting die de vertoeftijd en de eerste teleurstelling veroorzaakte. Deze profetieën zijn dezelfde drie waarvan William Miller zei dat hem

daarvoor het aanvangspunt was gegeven: de 1335, de 2520 en de 2300 dagen.

Indien u begrijpt dat de verbeidingstijd een specifiek bestanddeel van de Middernachtsroep is, moet u vragen wat de verbeidingstijd heeft voortgebracht. Het waren deze drie tijdsprofetieën: de 1335, de 2520 en de 2300.

Als u de profetie van de 2520 en de 1335 verwerpt, ontkent u de Middernachtsroep en valt u van het pad af naar de goddeloze wereld beneden.

Daarheen zijn wij met dit alles op weg.

Zij vertoeven omdat zij moeten wachten op kracht uit den hoge, en in de geschiedenis van de Millerieten was die kracht de Middernachtsroep.

> Maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge. En Hij leidde hen uit tot aan Bethanië, en hief Zijn handen op en zegende hen. En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel. En zij aanbaden Hem en keerden met grote blijdschap terug naar Jeruzalem. Lukas 24:44-52.

Bethanië is een voorstad van Jeruzalem, ongeveer anderhalve mijl buiten de stad. In de dagen van Jezus was dit een aanzienlijke afstand, aangezien men zich overal te voet verplaatste.

Bethanië betekent ‘Huis van de Armen’.

De plaats waar Jezus het liefst verbleef, was Bethanië, waar Lazarus, Maria en Martha woonden.

Het is vermeldenswaard dat de Triomfantelijke Intocht de geschiedenis is die Zuster White gebruikt om de Middernachtsroep te beschrijven.

Voordat Jezus Jeruzalem binnenging voor de Triomfantelijke Intocht, vertoefde Hij in Bethanië, het Huis der Armen. Er is een tijd van vertoeven die aan de Triomfantelijke Intocht voorafgaat, evenals er een tijd van vertoeven is die aan de Middernachtsroep voorafgaat. Het zijn parallelle geschiedenissen, maar wij houden ons nog steeds bezig met Lukas 24:44-52 en met het wachten en vertoeven in Jeruzalem.

In Early Writings, bladzijde 247, zegt zuster White, sprekend over de geschiedenis van de Millerieten:

> De teleurgestelden zagen uit de Schriften dat zij zich in de vertoeftijd bevonden en dat zij geduldig moesten wachten op de vervulling van het visioen. Datzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht in 1843 hun Heer te verwachten, bracht hen ertoe Hem in 1844 te verwachten.

Bij de Middernachtsroep werd het begrip van de Schrift voor de Millerieten geopend.

„De teleurgestelden” uit de eerste teleurstelling zagen uit de Schriften dat zij zich in de vertoeftijd bevonden, en hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht 1843 als de wederkomst van de Heer te voorspellen, bewees nu 1844.

Wat had de Heer voor hen gedaan? Hij opende hun verstand. Dit is een parallelle geschiedenis met die van de discipelen.

Jakobs vertoeftijd en het verbond

Er is een tijd van vertoeven in het verhaal van Jakob. Deze tijd van vertoeven verheldert vele profetische waarheden, al zullen wij slechts enkele daarvan aanraken.

Genesis 28, beginnend bij vers 10, laat zien dat het verhaal van Jakob een voorafschaduwing is van het einde van de wereld. Jakobs zonen vertegenwoordigen de 144.000 aan het einde van de wereld.

Jakob had zonen bij vier vrouwen—twee echtgenotes, Rachel en Lea, en twee bijvrouwen. Hij moest voor zijn vrouwen werken: 2520 dagen voor Lea en 2520 dagen voor Rachel. In het verhaal van Jakob zien wij beide 2520's, die de Noordelijke en de Zuidelijke Koninkrijken vertegenwoordigen.

Jakob is een symbool van de Milleritische geschiedenis en van de 144.000. Zijn verhaal behoort ons licht te verschaffen aan het einde van de wereld.

> En Jakob toog uit Berseba en ging naar Haran. En hij kwam op een zekere plaats en overnachtte daar, omdat de zon ondergegaan was; en hij nam van de stenen van die plaats en legde ze onder zijn hoofd, en hij ging op die plaats liggen om te slapen. En hij droomde, en zie, een ladder was op de aarde opgericht, waarvan de top tot aan de hemel reikte; en zie, de engelen Gods klommen daarop op en neer. En zie, de HEERE stond daarboven en zei: Ik ben de HEERE, de God van Abraham, uw vader, en de God van Izak; het land waarop gij ligt, zal Ik aan u geven en aan uw nageslacht. En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen en naar het oosten en naar het noorden en naar het zuiden; en in u en in uw nageslacht zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden. En zie, Ik ben met u en zal u behoeden overal waar gij heengaat, en Ik zal u terugbrengen in dit land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik gedaan heb wat Ik tot u gesproken heb. Genesis 28:10-15.

De Heer treedt in een verbond met Jakob. Wanneer de Heer in een verbond treedt met Mozes en Israël, is er een vertoeftijd; wanneer Hij in een verbond treedt met Jakob, is er een vertoeftijd; wanneer Hij in een verbond treedt met het moderne Israël in de Milleritische geschiedenis, is er een vertoeftijd; en wanneer Hij in een verbond treedt met de christelijke kerk met Pinksteren, is er een vertoeftijd.

In dit verhaal opent de Heer, gedurende de vertoeftijd, het verstand van Zijn volk voor Zijn Woord, gesymboliseerd door de ladder met engelen die opklimmen en neerdalen — een symbool van gemeenschap tussen God en mens.

> Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zei hij: Waarlijk, de HEERE is aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. En hij werd bevreesd en zei: Hoe ontzagwekkend is deze plaats! Dit is niet anders dan het huis van God, en dit is de poort van de hemel. Genesis 28:16-17.

Bij de Middernachtsroep ontwaken de Milleritische maagden en worden zij het Huis van God. Hij treedt met hen in het verbond en maakt hen tot het hedendaagse Israël.

> En Jakob stond vroeg in de morgen op, nam de steen die hij onder zijn hoofd had gelegd, richtte die op tot een gedenksteen en goot olie op de bovenkant ervan. En hij noemde die plaats Bethel; tevoren echter was de naam van die stad Luz. Genesis 28:18-19.

„Luz" wordt veranderd. De Millerieten waren in 1798 niet Gods volk. De geschiedenis van de Millerieten is de geschiedenis van hoe Hij met hen een verbond aangaat en hen tot Zijn volk maakt, door hen te veranderen van „Luz" in „Bethel".

> En Jakob deed een gelofte en zei: Indien God met mij zal zijn, en mij zal behoeden op deze weg die ik ga, en mij brood zal geven om te eten en kleding om aan te trekken, zodat ik in vrede naar het huis van mijn vader zal terugkeren, dan zal de HEERE mijn God zijn; en deze steen, die ik tot een opgericht teken heb gezet, zal een huis Gods zijn; en van alles wat Gij mij geven zult, zal ik U gewisselijk het tiende geven. Genesis 28:20-22.

Jakobs gelofte is het aangaan van een verbond. Hij vraagt God hem te bewaren op de weg — de Oude Paden — en hem brood te geven om te eten. De Millerieten moeten hun eigen brood eten en niet terugkeren tot protestantse dwaasheid.

Als wij voortgaan het brood te eten dat God ons geeft, zal Hij Zijn verbond met ons handhaven. Het brood en de kleding in Jakobs gelofte symboliseren de waarheden op de Kaart van 1843, die Ellen White de Rots der eeuwen noemt—de oude paden en het brood.

> De ladder die Jakob in het nachtgezicht zag, waarvan de voet op de aarde rustte en de hoogste sport reikte tot in de hoogste hemelen; God Zelf boven de ladder, en Zijn heerlijkheid schijnend op iedere sport; engelen die op deze ladder van stralende glans opklommen en neerdaalden, is een symbool van de voortdurende gemeenschap die tussen deze wereld en de hemelse gewesten in stand wordt gehouden. God volbrengt Zijn wil door middel van hemelse engelen in voortdurende omgang met de mensheid. Deze ladder openbaart een rechtstreeks en belangrijk kanaal van communicatie met de bewoners van deze aarde. De ladder stelde voor Jakob de Verlosser der wereld voor, Die aarde en hemel met elkaar verbindt. Ieder die het bewijs en het licht van de waarheid heeft gezien en de waarheid aanvaardt, terwijl hij zijn geloof in Jezus Christus belijdt, is een zendeling in de hoogste zin van het woord. Hij is de ontvanger van hemelse schatten, en het is zijn plicht deze mee te delen, te verbreiden hetgeen hij ontvangen heeft." Fundamentals of Christian Education, 270.

Wanneer Hij in de vertoeftijd hun verstand opent, doet Hij dat door engelen langs de ladder op en neer te zenden.

Als u de waarheid hebt ontvangen, draagt u de verantwoordelijkheid haar door te geven. Als u aan uw verantwoordelijkheid voldoet, wordt u de ladder—het communicatiekanaal. Wij zijn geroepen dat kanaal te zijn.

> "De ladder stelde Christus voor; Hij is het kanaal van verbinding tussen hemel en aarde, en engelen gaan heen en weer in voortdurende gemeenschap met het gevallen mensengeslacht. De woorden van Christus tot Nathanaël waren in overeenstemming met het beeld van de ladder, toen Hij zei: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Van nu aan zult gij de hemel geopend zien en de engelen Gods opklimmen en neerdalen op de Zoon des mensen.' Hier vereenzelvigt de

> Verlosser Zichzelf met de mystieke ladder, die de gemeenschap tussen hemel en aarde mogelijk maakt.” Review and Herald, 11 november 1890.

Jakob kent een vertoeftijd; hij vertoeft en droomt van de ladder, die de Heer voorstelt die gedurende de vertoeftijd het verstaan van Zijn Woord voor Zijn volk opent. In deze geschiedenis treedt de Heer in verbond met Zijn volk: Hij voert hen weg uit Luz en maakt hen tot Bethel—het Huis van God.

Het communicatiekanaal dat wordt voorgesteld door de engelen die op de ladder, die Christus is, opklommen en neerdaalden, wordt ook in Zacharia voorgesteld. Zuster White geeft hierop commentaar in Review and Herald van 20 juli 1897, hoewel zij een ander symbool gebruikt.

> „De gezalfden die bij de Heere van de ganse aarde staan, bekleden de positie die eens aan satan als overdekkende cherub werd gegeven. Door de heilige wezens die zijn troon omringen.”

Wat zijn de „heilige wezens”? Engelen. „Door de heilige wezens die zijn troon omringen, onderhoudt de Heer een voortdurende gemeenschap met de bewoners van de aarde.” Dat is de ladder. Alleen zal Zuster White hier de ladder niet als symbool gebruiken.

> “De gouden olie stelt de genade voor waarmee God de lampen van de gelovigen gevuld houdt, opdat zij niet zullen flakkeren en doven. Indien deze heilige olie niet vanuit de hemel in de boodschappen van Gods Geest werd uitgestort, zouden de machten van het kwaad de volledige heerschappij over de mensen hebben.”
>
> God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet ontvangen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou uitgieten, opdat die zou worden meegedeeld aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep klinkt: „Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,” zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, ontdekken, evenals de dwaze maagden, dat zij niet gereed zijn om hun Heer te ontmoeten. Zij bezitten in zichzelf niet de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven lijdt schipbreuk. Maar wanneer om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, wanneer wij smeken zoals Mozes deed: „Toon mij Uw heerlijkheid,” dan zal de liefde van God in onze harten worden uitgestort. Door de gouden buizen zal de gouden olie ons worden meegedeeld. „Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.” Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen Gods kinderen als lichten in de wereld.” Review and Herald, 20 juli 1897.

In het verhaal van Jakob hebben wij het verhaal van de Milleritische geschiedenis. Er is een vertoeftijd, en hij ziet de ladder die de gemeenschap tussen hemel en aarde voorstelt.

Zacharia vertelt ons over twee gouden pijpen. Een ladder heeft twee hoofdzijbalken, maar Zacharia noemt die twee gouden pijpen.

Wij dienen de boodschappen die langs de ladder van de hemel tot ons neerdalen te ontvangen en ze aan anderen door te geven. Indien wij dat doen, worden wij deel van de ladder, deel van het communicatieproces.

Zuster White verbindt dit met de gelijkenis van de tien maagden.

In de geschiedenis van de Millerieten vervulden zij de gelijkenis van de Tien Maagden. Jakobs vertoeftijd is de vertoeftijd van Mattheüs 25 en Habakuk 2: „Al vertoeft het gezicht, verbeid het."

Het verhaal van Jakob en Zacharia zijn dezelfde tijden van vertoeven.

De tijd van vertoeven markeert onder andere dat de Heer op het punt staat het begrip van Zijn volgelingen van het Woord van God te vergroten. Indien u die Heilige Olie niet ontvangt, bent u een dwaze maagd.

Wanneer u deze geschiedenis bereikt, wanneer de deur gesloten wordt en u een dwaze maagd bent, zegt zuster White: „De droevigste woorden die ooit werden gehoord: 'Ik kende u niet.'"

Men kan de vertoeftijd niet scheiden van de Middernachtsroep. De vertoeftijd brengt de uitstorting van de Heilige Geest voort, die het verstand van Gods volk opent voor het Woord ten tijde van de Middernachtsroep en de olie verschaft die de wijze van de dwaze maagden onderscheidt.

De Tijdsduur van het Verwijlen en Christus' Kronende Wonder

Er is een vertoeftijd waarin Christus Zijn bekronende daad verrichtte — het opwekken van Lazarus.

Jezus ontving de boodschap: „Lazarus is ziek. Kom en zorg voor hem." Maar Jezus ging niet onmiddellijk.

Zuster White zegt dat de discipelen hierover struikelden. Zij vroegen zich af waarom Hij Zijn vriend niet te hulp ging, of Zijn macht als de Messias niet bewees. Maar Hij vertoefde.

> „Door te talmen met Zijn komst naar Lazarus had Christus een barmhartig doel ten aanzien van hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij vertoefde, opdat Hij door Lazarus uit de doden op te wekken aan Zijn halsstarrige, ongelovige volk nog een bewijs zou geven dat Hij waarlijk 'de opstanding en het leven' was. Hij wilde niet gaarne alle hoop voor het volk opgeven, de arme, dolende schapen van het huis Israëls. Zijn hart brak vanwege hun onboetvaardigheid. In Zijn barmhartigheid nam Hij Zich voor hun nog één bewijs te geven dat Hij de Hersteller was, de Enige die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat de priesters niet verkeerd konden uitleggen. Dit was de reden van Zijn talmen om naar Bethanië te gaan." The Desire of Ages, 529.

Hij vertoefde om hun nog een bewijs te geven dat Hij de macht had de doden tot leven te brengen.

Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, zette Gods zegel op Zijn werk en op Zijn aanspraak op goddelijkheid.

Bij de Middernachtsroep verwekt de Heer de wijze maagden. Dit is een illustratie van het verzegelingsproces. De Millerieten werden verzegeld en vormden daarmee een illustratie van de verzegeling van de 144.000.

De les van Lazarus is dat Christus iemand die dood is in overtredingen en zonden, levend kan maken.

In het gedeelte over Lazarus omschrijft Christus de dood als slaap.

Zij slapen allen. Hij vertoeft. Hij zal Lazarus opwekken, hen tot leven brengen en Zijn zegel op hen plaatsen. Dit is Zijn bekronende wonder.

In onze geschiedenis, wanneer Hij de 144.000 verzegelt, heft Hij hen op als een banier.

Zacharia zegt dat die banier is als edelstenen in een kroon. Dit is Zijn kroonende daad.

Met de uitstorting en ontsluiting van de waarheid in de Milleritische geschiedenis markeert de vertoeftijd het moment waarop de Heer de waarheid ontsluit. De ladder, met engelen die opklimmen en neerdalen, is de plaats waar het verzegelingsproces plaatsvindt.

De Triomfantelijke Intocht en de Middernachtsroep

Nu richten wij onze blik op de Triomfale Intocht. Merk op waarmee Zuster White de Triomfale Intocht vergelijkt in The Spirit of Prophecy, deel 4, bladzijde 250.

> "De middernachtsroep werd niet zozeer gedragen door redenering, hoewel het schriftbewijs helder en afdoende was. Er ging een drijvende kracht mee gepaard die de ziel in beweging bracht. Er was geen twijfel, geen vragen. Bij de gelegenheid van Christus' zegevierende intocht in Jeruzalem stroomde het volk, dat uit alle delen van het land bijeen was gekomen om het feest te vieren, toe naar de Olijfberg; en toen zij zich aansloten bij de menigte die Jezus begeleidde, werden zij aangegrepen door de bezieling van het ogenblik en droegen zij ertoe bij de uitroep te doen aanzwellen: 'Gezegend is Hij Die komt in de naam des Heeren!' [Matthew 21:9.] Op gelijke wijze voelden ongelovigen die naar de adventistische bijeenkomsten toestroomden—sommigen uit nieuwsgierigheid, anderen enkel om te spotten—de overtuigende kracht die de boodschap vergezelde: 'Zie, de Bruidegom komt!'"

De Triomfantelijke Intocht stelt de Middernachtsroep voor.

Laten wij lezen wat zuster White zegt over de Triomfantelijke Intocht in The Youth Instructor, 21 februari 1901.

> De tijd van Christus' intocht in Jeruzalem was het liefelijkste seizoen van het jaar. De Olijfberg was met groen bedekt, en de boomgaarden waren schoon door hun gevarieerd loof. Uit de streken rondom Jeruzalem waren velen naar het feest gekomen met een ernstig verlangen Jezus te zien.

Waarom? Omdat zij over Lazarus hadden gehoord.

> Het bekronende wonder van de Heiland, toen Hij Lazarus uit de doden opwekte, had een wonderlijke uitwerking op het volk gehad, en een grote en geestdriftige menigte werd getrokken naar de plaats waar Jezus verbleef.

Dus vertoeft Hij in Bethanië vóór de Triomfantelijke Intocht.

Dit verwijst naar de Vertoeftijd.

> De middag was reeds half verstreken toen Jezus zijn discipelen naar het dorp Bethfagé zond, zeggende: “Gaat heen naar het dorp dat tegenover u ligt, en terstond zult gij een ezelin gebonden vinden, en een veulen bij haar; maakt ze los en brengt ze tot Mij. En indien iemand u iets zegt, zult gij zeggen: De Heere heeft ze nodig; en terstond zal hij ze zenden.”
>
> Dit was de eerste keer tijdens Zijn bediening dat Christus erin toestemde te rijden, en de discipelen vatten dit op als een teken dat Hij op het punt stond Zijn koninklijke macht en gezag te doen gelden en Zijn plaats op de troon van David in te nemen. Vol vreugde voerden zij de opdracht uit. Zij vonden het veulen, maakten het los en brachten het bij Jezus, die erop plaatsnam. Toen Jezus plaatsnam op het dier, werd de lucht vervuld van toejuichingen van lof en triomf. Hij droeg geen uiterlijk teken van koninklijke waardigheid, was niet gekleed in een staatsiegewaad, en werd evenmin gevolgd door soldaten. Maar Hij was omringd door een menigte die vervuld was van gespannen verwachting. Hij had zojuist de doden opgewekt. Het volk dacht dat Hij kwam om de Heiland van Israël te zijn. Wie waren deze mensen?
>
> Velen vleien zich met de gedachte dat het uur van Israëls bevrijding nabij is. In hun verbeelding zien zij het Romeinse leger verstrooid en uit Jeruzalem verdreven, en het Joodse volk opnieuw vrij van het juk van de onderdrukker. Van mond tot mond gaat de vraag: ‘Zal Hij in dezen tijd het koninkrijk aan Israël weder oprichten?’ Velen in de menigte herinneren zich het woord van de profeet: ‘Verheug u zeer, o dochter van Sion; juich, o dochter van Jeruzalem: zie, uw Koning komt tot u: Hij is rechtvaardig, en heil hebbende; nederig, en rijdende op een ezel.’ Ieder beijvert zich de ander te overtreffen in zijn weerklank op het profetische verleden. De roep weerklinkt van berg en dal: ‘Hosanna de Zoon van David!’ — de Middernachtsroep — ‘Gezegend is Hij die komt in de Naam des Heeren; hosanna in de hoogste hemelen.’

In die optocht werd geen rouwklacht of geweeklaag gehoord. Degenen die eens blind waren geweest, maar wier ogen door de Zoon van God waren genezen, gingen voorop.

Wie gaat voorop? Degenen die voorheen Laodiceeërs waren.

> Zij drongen dicht om Jezus heen, terwijl iemand die Hij uit de doden had opgewekt, het dier leidde waarop Hij reed. Zij die eens doof en stom waren, hielpen, nu genezen, de blijde hosanna’s doen aanzwellen. Kreupelen, die nu konden lopen, braken palmtakken af en strooiden die op Zijn weg.
>
> De melaatse, eens uit de samenleving verstoten, was daar, gereinigd door de macht van de Heiland. Hij legde zijn kleed op de weg van de Heiland en riep uit: „O, dankt den HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.”
>
> De genezen bezetene was daar, nu bij zijn volle verstand, en voegde zijn getuigenis eraan toe: 'De Heere heeft grote dingen aan mij gedaan, waarover ik verblijd ben.'
>
> De opgewekte doden waren daar en prezen Hem. De weduwe en de wees vertelden van Zijn wonderbare werken. Kleine kinderen, zij die van ziekten genezen waren, en zij die uit het graf waren teruggebracht, bestrooiden het pad van de Verlosser met palmtakken en bloemen.

Zo vertoeft Jezus in het Huis der Armen, verwijzend naar de Tijd van het Verwijlen.

Waarom? Omdat Hij op het punt staat Zijn Heilige Geest uit te storten en hun verstand te openen, verwijzend naar de Middernachtsroep.

In dit verhaal komt Hij als een Koning, verwijzend naar 22 oktober 1844. Komt Jezus op 22 oktober 1844 om een koninkrijk te ontvangen? Ja.

Dit is de Triomfantelijke Intocht, en er zijn er die de Middernachtsroep zullen verheffen.

Wie zijn deze mensen? Zij zijn degenen die door de kracht van Christus zijn veranderd.

De boodschap van Christus' gerechtigheid, Zijn macht om ons te veranderen van blind tot ziende, van dood tot levend, van melaats tot rein, wordt meegedragen in de geschiedenis van de Triomfantelijke Intocht, die de Middernachtsroep voorafschaduwt. Wat draagt die boodschap?

Waarop rijdt Christus? Op een ezel. Het is de Boodschap van de islam die de boodschap van de gerechtigheid van Christus draagt.

In 1840 was de bekrachtiging van de boodschap van de eerste engel verbonden met de beteugeling van de islam. De eerste boodschap leidt tot de tweede boodschap; zij kunnen niet van elkaar worden gescheiden.

De Eerste Boodschap draagt de Tweede Boodschap.

De Eerste Boodschap werd bevestigd toen de islam werd beteugeld, waardoor de profetie werd vervuld. Deze bevestiging verleende kracht aan de boodschap van de eerste engel en bracht de protestanten ertoe hun deuren ervoor te sluiten.

Het sluiten van de deuren door de protestantse kerken was de verwerping van de Boodschap van de Islam.

De geschiedenis van de Millerieten is een voorafschaduwing van onze geschiedenis.

De boodschap van Christus' gerechtigheid in de verzegelingstijd van de 144.000, wanneer de Heere Zijn Heilige Geest uitstort en de Schriften opent voor de Laodiceeërs en melaatsen van het adventisme, wordt opnieuw gedragen door de ezel—de boodschap van de islam.

> In de zomer en de herfst van 1844 werd de verkondiging gedaan: „Zie, de Bruidegom komt." Toen kwamen de twee klassen die door de wijze en de dwaze maagden worden voorgesteld, aan het licht—de ene klasse die met blijdschap uitzag naar de verschijning van de Heere en zich ijverig had voorbereid om Hem te ontmoeten; een andere klasse die, onder invloed van vrees en handelend uit opwelling, genoegen had genomen met een theorie van de waarheid, maar verstoken was van de genade van God. In de gelijkenis gingen, toen de bruidegom kwam, „zij die gereed waren, met hem in tot de bruiloft." De komst van de bruidegom, die hier in beeld wordt gebracht, vindt plaats vóór de bruiloft. De bruiloft stelt de aanvaarding door Christus van Zijn koninkrijk voor. . . . The Great Controversy, 427

De Triomfantelijke Intocht is de komst van de Koning. Op 22 oktober 1844 ontvangt Hij het Koninkrijk. Dit is de Triomfantelijke Intocht.

Het is in deze tijdsperiode dat de twee groepen worden verzegeld tot hun lotsbestemming.

> De verkondiging: „Zie, de Bruidegom komt," in de zomer van 1844, bracht duizenden ertoe de onmiddellijke komst van de Heere te verwachten. Op de vastgestelde tijd kwam de Bruidegom, niet naar de aarde, zoals het volk verwachtte, maar tot de Oude van dagen in de hemel, tot het huwelijk, de ontvangst van Zijn koninkrijk. „En die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft; en de deur werd" — wat? — „gesloten." Zij zouden niet persoonlijk bij de bruiloft aanwezig zijn; want die vindt plaats in de hemel, terwijl zij op de aarde zijn. De volgelingen van Christus moeten „hun Heer verwachten, wanneer Hij van de bruiloft zal terugkeren." Lukas 12:36. Maar zij moeten Zijn werk verstaan en Hem door het geloof volgen wanneer Hij voor God binnengaat. In deze zin wordt van hen gezegd dat zij ingaan tot de bruiloft." De Grote Strijd, 427.

Bijbelse Verwijzingen naar de Vertoeftijd

Enkele Schriftgedeelten belichten de tijd van het vertoeven. Wij zullen deze kort doornemen en afsluiten met een uitspraak van zuster White.

> Toen de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en vielen in slaap. Mattheüs 25:5.

Juist hier, 22 maart 1844, met verwijzing naar de Vertoevingstijd.

22 maart 1844 is geen voorspelling van Bijbelse profetie. Het is de datum die de Millerieten verkeerd begrepen, maar zij bracht de eerste teleurstelling teweeg en markeerde de vertoeftijd.

De Schrift beweert niet dat God de vertoeftijd voortbrengt. Het is het misverstand van het volk dat haar veroorzaakt: 'Hoewel het gezicht vertoeft, wacht erop, want het zal niet vertoeven, het liegt niet.'

> Welzalig is hij die verwacht, en komt tot duizend driehonderd vijfendertig dagen. Maar gij, ga heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw lot aan het einde der dagen. Daniël 12:12-13.

U kunt dit op twee manieren lezen. Hoe dan ook:

Zalig is hij die verwacht, en zalig is hij die komt tot de 1335. Maar ga gij heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw bestemming aan het einde der dagen.

De zegen van het bereiken van de 1335 heeft niet slechts betrekking op het komen tot het einde van de tijdsprofetie. De 1335 eindigt op de kaart in 1843. De zegen is niet slechts het einde van de profetie, maar de ervaring van de vertoeftijd. De zegen vindt plaats tussen de Vertoeftijd en 22 oktober 1844. Dit is waar u behoort te wachten. „Zalig is hij die wacht."

> Daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij; en daarom zal Hij Zich verheffen, opdat Hij Zich over u ontferme; want de HEERE is een God des oordeels; welgelukzalig zijn

> allen die op Hem wachten. Jesaja 30:18.

Het wachten betreft de Vertoeftijd tot 22 oktober 1844. Indien u op Hem wacht, zult u gezegend worden.

> Want het gezicht is nog voor een bestemde tijd, maar op het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewisselijk komen, het zal niet vertoeven. Habakuk 2:3.

Het was het misverstand van de Millerieten dat de tijd van vertoeven teweegbracht. Het gezicht is voor een vastgestelde tijd—22 oktober 1844. Het zal niet falen, maar u zult menen dat het vertoeft vanwege misverstand.

Heeft de Heer het misverstand ontworpen? Ja. Zuster White zegt het.

De Heer heeft het misverstand voortgebracht door middel van de Kaart van 1843. William Miller zei dat hij nooit met beslissende stelligheid 1843 had vastgesteld, maar in 1843 vroegen de broeders hem om het „als” te verwijderen en 1843 als een wegmerk aan te duiden. Zuster White zegt dat dit een profetisch wegmerk is, een vervulling van Habakuk 2. Dit wegmerk, dat 1843 dogmatisch markeerde, bracht de vertoeftijd voort.

> "Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien. De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal door Gods beschikking een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël op zijn plaats staan om zijn getuigenis te geven." Manuscript Releases, deel 21, 437.

Merk op Daniël 12:12-13 op: „Zalig is hij die verwacht, en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen.” — „Zalig is hij die komt tot de 1335. Zalig is hij die komt tot 1843,” dat is vers 12.

Vers 13:

> Maar ga heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw erfdeel aan het einde der dagen. Daniël 12:12-13.

Zuster White verbindt de verzen 12 en 13 met elkaar en zegt dat de zegening van de 1335 in 1843 en 1844 wordt vervuld. Het gaat niet om een tijdstip, maar om hen die wachten op de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem, de engelen herkennen die op de ladder op- en neerdalen, en in verbond treden met de Heere wanneer Hij hun de twee tafelen van het verbond geeft.